

SAMENVATTING

Rob Bregman

Het openingsartikel van Ben Wijffelaars gaat over de verontrustende daling van het aantal Succulenta-leden als gevolg van vergrijzing. Maar soms wordt er op kringavonden beschuit met muisjes uitgedeeld, dus wie weet...

In zijn rubriek over de oude Verkade-boeken behandelt Theo Heijnsdijk deze keer de Mexicaanse cactus *Mammillaria bombycina*. Deze soort werd in 1910 voor het eerst beschreven door de Duitser Leopold Quehl maar de vindplaats kon hij niet nader omschrijven dan simpelweg 'Mexico' omdat hij de plant van de Belgische kweker De Laet had gekregen. Pas in 1988 werden de planten in de natuur (in de deelstaat Aguascalientes) teruggevonden door een groep Mexicaanse biologen en door het Amerikaanse echtpaar Walter en Betty Fitz Maurice. Een afwijkende vorm met gespleten middendoorns is bekend onder de naam 'cv. split spines'. In het artikel wordt ook aandacht besteed aan *Mammillaria perezdelarosae*, een nauw verwante soort met zo mogelijk nog fraaiere dichte witte randdoorns en donkerbruine gehaakte middendoorns. Van deze soort bestaat een vorm met rechte middendoorns onder de naam ssp. *andersoniana*. Volgens de IUCN Rode Lijst staat *M. perezdelarosae* in de categorie 'ernstig bedreigd'.

In zijn artikelserie 'voor het voetlicht' worden door Bertus Spee weer 4 mooie succulenten in het zonnetje gezet middels een foto en een korte beschrijving. Deze keer zijn dat *Ariocarpus trigonus*, *Delosperma nubigenum*, *Tephrocactus geometricus* en *Stenocactus albatrus*.

Rik Coenen doet verslag van de reddingsoperatie van 2 grote euphorbia's die naast het altaar in de kerk van zijn woonplaats Son en Breugel stonden maar die dreigden te sneuvelen omdat de kerk zou worden afgebroken. De planten heeft hij verhuisd naar de 'Jochumhof' in Steijl (bij Venlo), en door één exemplaar in tweeën te zagen, kon hij een stuk voor zichzelf houden.

Theo Heijnsdijk bespreekt *Aeonium nobile*, een fraaie bladsucculent die alleen op het Canarische eiland La Palma voorkomt. Het is de enige rood-bloeiende soort van dit geslacht uit de familie Crassulaceae en tevens de grootste soort; de bladrozetten kunnen 80 cm breed worden. Met inbegrip van het (onder)geslacht *Greenovia* worden 36 soorten onderscheiden, waarvan de meeste op de Canarische eilanden groeien. Na de bloei sterft de plant af want er worden geen zijscheuten gevormd.

Henk de Groot beschrijft hoe hij, na jaren niet bijzonder in succulente planten geïnteresseerd te zijn, opeens een enthousiast cactusliefhebber werd, dit alles als gevolg van een reis naar de Canarische eilanden en de bloei van een 40 jaar oude hybride echinopsis.

Een derde bijdrage van Theo Heijnsdijk betreft een aanvulling op zijn artikel over *Crassula pyramidalis* in het decembernummer van 2016. Daarin schrijft hij dat hij in het werk van de Nederlandse botanicus Johannes Burman geen verwijzing naar deze soort kon vinden maar nu blijkt er in Burmans boek over de Afrikaanse flora uit 1738 toch een afbeelding te staan van *Crassula pyramidalis*, echter met het foutieve onderschrift 'Euphorbia aphyllum'.

Henk Ruinaard geeft een tweede opsomming van recent beschreven (al dan niet terecht) nieuwe soorten en ondersoorten in het geslacht *Echinocereus*. Dat zijn achtereenvolgens *E. gurneyi*, *E. koehresianus* ssp. *gruberianus*, *E. occidentalis* ssp. *breckwoldtiorum*, *E. pectinatus* ssp. *rutowiorum* en *E. relictus*. Al deze planten vertonen weinig verschillen

met de typeplanten. In veel gevallen zijn er wel verschillen in ploïdieniveau (aantal sets chromosomen).

Henk Viscaal bespreekt een nieuw boek geschreven door Robin Frandsen over de succulente flora van zuidelijk Afrika. Voor de liefhebbers van deze planten is dit een aan te bevelen boek.

Henk Ruinaard stelt de vraag aan de orde hoe je weet wanneer je je planten moet watergeven. Voor het bepalen van het watergehalte in de pot zijn er verschillende mogelijkheden, namelijk houten stokjes, waterindicatoren, watermeters en watersensoren. Henk heeft deze attributen getest in potten gevuld met een inert substraat (in dit geval bims) en met gewone potgrond, met een watergehalte van 0 tot 100 %. Watermeters en waterindicatoren bleken niet erg accuraat en betrouwbaar, vooral niet in bims. Watersensoren zijn erg duur, dus eigenlijk zijn houten stokjes nog de beste oplossing, en zeker de goedkoopste.

Een derde artikel van de hand van Henk Ruinaard is een oproep aan onze lezers om ervaringen uit te wisselen over het toepassen van een waterpompsysteem voor het verwarmen van een plantenkas. Er lijken een aantal praktische bezwaren aan te kleven, zeker 's nachts wanneer in huis de thermostaat juist lager wordt gezet.

Tot slot levert Wolter ten Hoeve weer zijn gebruikelijke overzicht van de inhoud van andere tijdschriften over succulente planten.

R.Bregman@contact.uva.nl